

LBRIS

We know
books

Mirela Vladimira Olteanu

Adio București

– Vol. 1 –

Partea a doua a seriei

De-a prinselea prin lume

LETRAS
Promovăm autorii români

Capitolul 1

Trenul gonește îndepărtându-se de capitală, îndreptându-se spre orizontul unde zăpada sprijină cerul cenușiu. Este zori de zi, mijlocul lui februarie, și chiulim o săptămână de la facultate, dar cui îi pasă. Suntem în ultimul an, și până în vară, la examenele finale, vom recupera materia, fără îndoială.

Mă aflu în compartiment cu grupa de fete a Școlii Biroului de Turism pentru Tineret, pe scurt BTT. Tabăra de instructaj în care mergem marchează încheierea cursurilor de cinci luni la care am participat în fiecare vineri seară. În ultima zi de cantonament, după toate probele susținute, vom primi atestatul de Ghizi Montani în Bucegi. Nu numai că de acum încolo, excursiile pe care le vom conduce vor fi pentru noi complet gratuite, dar vom fi plătiți. Ceea ce, ca studentă, consider a fi un mod minunat de a câștiga bani în plus.

Cu cinci ani în urmă, înainte de a intra la Construcții, Sebastian, unul din curtezanii mei de atunci, îmi dăduse ideea aceasta, dar abia în toamna trecută mă hotărâsem să o pun în aplicare. Cei trei colegi nedespărțiți ai mei, Dim, Ovi, și Jean, m-au urmat cu toții, și s-au înscris cu mine la școală de dragul aventurii și mai ales al perspectivei de a petrece pe cărări de munte ultima vacanță dinaintea repartițiilor, câștigând în același timp un salariu modest.

Din păcate, în afara orelor de teorie, de câte ori plecăm la cabană, la sfârșit de săptămână, instruirea se face – nu se știe exact din ce

motiv – separat, pe sexe. Băieții au grupele lor, fetele la fel. Doar serile sunt mixte, bineînțeles, când dansăm, flirtăm, și uit de necazuri alături de ‘cei trei Muschetari’ ai mei.

Nu îmi vine să cred ce repede a trecut timpul. Începutul a fost cel mai greu. Eram apatică și inaccesibilă, marcată de cumplitul an în care murise mama, de dispariția iubitului meu Paul, și moartea fratelui său, Ștefan. Eram convinsă că himera pe care îndrăznisem să cred că am prins-o în pumn nu mai există, că fusese îngropată odată cu soțul Silviei, la marginea orașului.

Mă simțeam goală pe dinăuntru și în locul iluziilor de fericire alături de dragostea mea, în inimă îmi sălășluia doar vidul lăsat de el în urmă. Rămăsesem obsedată de ideea că Paul avusese dreptate să fugă din țară, și refuzând să-i promit că-l aștept și îl voi urma, pierdusem ocazia de a păstra relația noastră unică.

După tragedia acelei veri, când fuseseră prinși toți trei dincolo de graniță, Paul fiind dat dispărut, Ștefan ucis, și prietenul lor sibian, Claudiu, aruncat în închisoare, mă temusem cumplit și pentru vărul meu. Chiar dacă el plecase legal, după mai mult de trei ani de așteptare.

Apoi, la câteva luni de la emigrarea lui Grig, se întorsese tovarășul lui francez-libanez-român, Simon El Masry, reluându-și studiile ca student străin la ASE. De la el aflasem că ilustra mea rudă, Grigori DeRojinski, a ajuns cu bine în Paris, și aștepta să primească azil politic, ceea ce îmi luase o piatră de pe suflet.

După sărbătorile de iarnă, când revenise iar de acasă, m-a asigurat că vărului meu i se acordase deja statutul de refugiat. De atunci, de câte ori se întorcea din vacanță, prietenul lui Grig ne aducea vești și pachete cu dulciuri și parfumuri. Atât mie și fiului meu, Liviu, cât și fostei mele colege de liceu, Corina, de care se pare că a rămas tot îndrăgostit lulea.

Treptat, Grigori își găsisse de muncă prin localuri, iar un an mai târziu se înscrișese la facultate. Nu oriunde, ci la Sorbona, de care auzisem până și eu! Își împlinea visul cu cibernetica, de unde fusese dat afară în București, pe motiv politic. Dar acum făcea de fapt niște studii mai complexe, la absolvirea cărora urma să obțină licență dublă, în Drept Economic și Științe Aplicate, pentru mine... specializări greu de priceput.

De locuit, închiriase un studio foarte aproape de școală, deasupra barului unde lucra în fiecare seară și sâmbăta. Știind din propaganda noastră că în capitalism universitățile se plătesc cu bani grei, îl întrebam pe Simon cum se descurcă Grig cu taxele pentru cursuri, plus casa, masa, și cadourile pentru noi.

El Masry îmi explicase că învățământul superior în Franța, mai ales cel de stat, nu este scump prin comparație cu alte țări. Un tânăr muncind mai mult de opt ore pe zi poate pune destul de o parte în timpul verii, continuând apoi cu plata în rate. De asemenea, mi-a spus că emigranții acceptați ca refugiați politici au la dispoziție ajutor social, bursă, și altele, de la caz de caz.

Și așa, din câteva discuții cu o persoană documentată, am realizat căte minciuni ni se bagă pe gât, exact cum spusese Paul. Regretele amare pentru încăpățânarea cu care refuzasem să îl ascult și să-l cred, îmi umbriseră bucuria pentru succesul vărului, lăsându-mă tristă și neconsolată pentru mult timp.

Abia după trei ani teribili de întrebări și păreri de rău, aflasem de la Profesor că iubitul meu fusese prins în Iugoslavia, la fel ca ceilalți doi. Se risipiseră, în panica descoperirii de către grăniceri, fără a mai ști unul de soarta celuilalt. Paul fusese închis un an și jumătate, pe o insulă din Marea Adriatică, cu alți deținuți politici, fără posibilitatea de a comunica.

Când până la urmă îl descoperise unchiul lui, Carlo, fusese eliberat și trimis în Italia. Teribila lovitură a morții lui Ștefan îl

démoralizase profund, dar se pare că nu pierduse timpul și în curând devenise student la Inginerie Mecanică, în Bologna. Fratele lui Sergiu îl sunase pe nașul meu și îl informase, direct, la telefon, lăsând de o parte precauțiile față de securitate.

Fericirea imensă de a auzi că Paul este sănătos și în viață înăbușise dezamăgirea că nu încercase să mă contacteze și el pe mine. La urma urmei, chiar dacă o făcuse, la mine în apartament nu locuia nimeni, și telefonul îl plăteam degeaba. Dacă îmi trimisese vreo scrisoare, este foarte posibil să o fi aruncat-o vecina mea la gunoi. Iar mesajele criptice care ajungeau la Sergiu, nu păruseră a îmi fi adresate mie.

Anii trecuseră și am încercat să mă conving că indiferent cât de unică fusese relația noastră, viața merge înainte. Am păstrat cu drag amintirile în fundul inimii și am luat decizia de a continua să trăiesc din plin, nu numai 'pe furate'. I-am urat în gând lui Paul să fie fericit, realizându-și toate visele, să își găsească perechea, și să își facă familia dorită... În timp ce am încercat să fac și eu la fel. Nu cu prea mare succes, din păcate.

Mă uit pe geamul lângă care stau ghemuită în compartiment, fumând din când în când, și trăgând cu ochii spre ușă. Nu avem voie. Instructorul șef al taberei, tovarășul Soare, ne-a amenințat că dacă ne prinde cu țigara, ne face pachet și ne expediază înapoi la capitală. Da, lumea este mică. Vicepreședintele Agenției de Ghizi BTT care ne supraveghează, este aceeași persoană cu fostul meu antrenor de Krav Maga de la Dinamo, și fratele fostului meu șef de la Proiectare.

La revedere ne-am salutată scurt și nimic mai mult. Am destulă minte să nu povestesc nimănui de unde îl cunosc și ce alte calificări are. Ținând seama că am fost avertizați de natura militară a

instructajului, presupun că este normal ca un tip specializat în Educație Fizică și diverse sporturi să fie șef peste călăuzele BTT. Tocmai fiindcă este și securist.

Fetele celelalte sporovăiesc în surdină, de-ale lor. Ne apropiem de munți. Câtă frumusețe. Oare toate formațiunile similare de relief din lume sunt atât de minunate? Am văzut multe poze cu Alpii italieni și Stâncoșii americani, dar fotografiile pot fi trucate...

Pe coridor îl văd pe Dim cu alți câțiva băieți. Se uită la mine și îmi face cu ochiul. Da, este un tip drăguț foc, aș spune chiar frumos, dacă nu l-aș fi cunoscut înainte pe Paul. Și înalt, tot cam la un metru nouăzeci. Bine proporționat, cu umeri solizi, fund mic, picioare lungi... Tot ce trebuie. Blond, la standardele noastre naționale. Adică nu ca vărul meu care este lipovean, ci între șaten și culoarea grâului copt. Și cu ochi albaștri, perpetuu surprinși, cu nas reușit și gura mică.

Din punct de vedere fizic are toate calitățile. Acum un an și ceva, lipsită de atât timp de sex și apropiere emoțională, crezusem că m-am îndrăgostit de el. Ne-am împrietenit, după trei ani în care fusesem numai colegi de facultate, cum eram cu Jean și Ovi. De atunci însă... Nu sunt sigură ce s-a întâmplat cu noi și de ce. Flacăra s-a stins, cu toate că nu ne certăm foarte des, se poartă acceptabil cu fiul meu, și în pat se descurcă relativ bine.

Dar nu pare a fi cel care să mă facă fericită. Lângă el am simțit doar de câteva ori că sunt entuziastă sau pasionată, chiar și la început. Dim nu pare să aibă profunzime în sentimente, este stăpânit, și când se exteriorizează, este de scurtă durată. Nu mi-a făcut niciodată declarații deosebite și nu șoptește nimic răscolitor când face dragoste.

Poate îl judec atât de aspru din cauza comparației pe care o fac mereu cu Paul, ceea ce nu este drept. Nu are nici o vină că este altfel decât amintirea idealizată a celui pierdut. El este doar Dimitrie

Preda, colegul meu de grupă la facultate, de aproape cinci ani. De obicei serios, câteodată spiritual, căruia îi mai joacă ochii după fete. O, da, are și el succes. M-ar amuza faptul și m-aș simți bine, considerând că indiferent cât s-ar uita altele, eu sunt prietena lui. Mă deranjează însă când o consider lipsă de respect față de mine, făcând-o cu mine de față...

În favoarea lui, pot spune că nu bea. Adică dă peste cap o bere, ca tot omul, dar se oprește la timp. De când ne cunoaștem l-am văzut pilit doar de câteva ori, când câștigă sau pierde Dinamo, echipa lui favorită de fotbal. Recunosc că nu mi-a plăcut în ipostazele acelea, dar cine m-ar putea încânta când este beat?! Din păcate, experiența cu Traian m-a făcut susceptibilă la acest aspect, și sub influența alcoolului, Dim devine agresiv. Nu violent, dar nestăpânit. Și când am de a face cu un bărbat cât este el de mare, prefer să-l știu rezonabil, că poate fi oprit din ce spune, sau din ce vrea să facă.

Prin comparație, la Costinești, când sărise Paul calul cu paharul, ajunsese complet inofensiv și lipsit de apărare. Până și în fața Lucicăi, fosta mea colegă infamă... Of, iar fac paralelă cu el, nu mă pot abține!

Ne îmbulzim spre ieșire, pe coridor, și coborâm la Bușteni. Ghidul nostru, responsabil al Grupei 2 de fete, este un tip, ca de altfel toți cei din echipa de instructaj. Dani nu ne ajută cu bagajele ci doar ne supraveghează. Parte din conduita unei călăuze montane este să fie capabilă să se dea jos din tren fără a i se întinde mâna ca unei prințese. Trebuie să ne deprindem a ne descurca singure, ba chiar a fi în stare să sprijinim alți turiști, la nevoie.

Fiecare dintre noi cară aproape treizeci de kilograme. Ne-am adus caietul de notițe, bocanci de schimb, îmbrăcăminte de rezervă, trusă

de prim ajutor, mâncare deshidratată, ciocolată cu soia – nu fiindcă așa trebuie dar nu se găsește fără – și nu mai țin minte câte altele. Bine că mi-a împrumutat vechiul meu prieten din copilărie, Gelu, rucsacul lui cu cadru, altfel nu știu cum m-aș fi descurcat.

Trag în piept ozonul puternic cu miros de cetină și mă opintesc să ridic bagajul pe umeri. Nici Dim nu are voie să intervină, presupunând că s-ar înghesui să o facă, ceea ce nu se întâmplă. Râde cu Jean și Ovi, în grupa lor de băieți, probabil spunând bancuri porcoase și profitând că nu au fete în apropiere să se uite urât la ei.

După ce toți instructorii reușesc să își alinieze trupele, Soare ne aduce aminte cum să circulăm fără a părea o turma de oi rătăcite prin oraș. Cum să demonstrăm lumii că suntem un ansamblu de 'cercetași', cum se numeau înainte cei ca noi, și că am învățat să respectăm regulile de siguranță nu numai montană, dar și ale traficului, comportându-ne disciplinat. Ana, singura colegă cu care mai schimb câteva vorbe, și care a stat de obicei lângă mine și în clasele de teorie, merge alături, tăcută, cu mâinile în buzunare.

Mă simt ușoară și sprintărară, chiar și cu greutatea care îmi atârână pe spate. Iubesc peisajul înălțător care ne înconjoară, mă simt în mediul meu. Pentru moment nu mă mai pierd în retrospective analitice, bucurându-mă din plin de prezent. Este frig, dar ca întotdeauna în stațiunile carpatine, vântul rămâne ascuns după pereții de piatră care încadrează urbea. Este chiar plăcut, și sub echipamentul regulamentar, cu multe straturi, îmi este cald și bine.

Ocolim coada la telecabină, fiind grup organizat, cu prioritate. Turiștii de rând... stau la rând, privindu-ne cu invidie cum ne urcăm în gondolele roșii, arhaice, Made în Milano. Of, Italia, Italia... Patria inginerilor. Îmi pare bine că Paul mi-a ascultat sfatul, când lucrase scurt timp la Republica. Și-a abandonat și el fanteziile adolescentine cu ziaristica și fotografia, și s-a orientat spre o meserie sigură și practică.

De sus, peisajul pare o machetă cu multe căsuțe și brazi, care se îndepărtează. Ne legănăm ușor deasupra platoului, la două mii de metri altitudine. Ce poate fi mai minunat decât această sălbăcie imaculată, iarna, când civilizația profană este camuflată de nea, creând iluzia că suntem fericiții descoperitori a nemărginirii albe!

La Cabana Babele ne adunăm iar, să bem un ceai fierbinte. În zare se vede Zăganul, pisc mândru aidoma unei creste de uriaș care veghează din înălțimi plaiurile. Frumusețea Bucegilor este amețitoare de aici, departe de aglomerație și mașini. Poate că tot cercul cu Școala de Ghizi a fost doar pretext să am motive pentru a veni mai des la munte, asigurându-mi companie. Pentru a îmi ascunde gândurile în tăcerea mersului pe potecă și a pustietății din jur, rămânând în scoica mea fără a părea retrasă dacă nu vorbesc.

Sfinxul și ciupercile Babelor stau majestuos la marginea întinderii de piatră, păzind poalele abrupte care se cască doar la un pas. Nu mai este pentru prima oară când le văd, dar ca întotdeauna, pic în admirație mută, contemplând neîntrecuta mână de artist a mamei natură.

Soare dă semnalul de plecare și sfidând noua telecabină care s-a dat în folosință acum câțiva ani, pornim la vale prin zăpada înghețată, alunecând din când în când pe pojghița înșelătoare. Am tălpi bune și încălțăminte solidă, ca la carte. Unsă cu seu de oaie adevărat, cum am fost instruiți, pentru a nu pătrunde umezeala. Și cele trei rânduri de șosete îmi țin picioarele calde, ferite de amorțeala gerului.

Mă simt ca și cum aș fi singură, și totuși ocrotită de restul grupului. O senzație care mă umple de satisfacție, asemănătoare cu plimbările în ceață prin mijlocul orașului, când mă simt ascunsă de lume, dar nu părăsită de semenii mei. Este mediul meu preferat, când îmi place să mă cred izolată dar nu rătăcită, când mă bucur de solitudine fără a îmi fi teamă că am rămas ultimul supraviețuitor de pe planetă.

Sunt liberă, într-un sens cu totul nou al cuvântului. Dacă vreau, pot să îl iau de braț pe Dani, instructorul nostru, sau să flirtez cu Gore, ghidul Grupei 1 de băieți, cu care facem pereche, singurul demn de atenție din toată echipa B.T.T. Diseară, când ne vom aduna la discoteca tradițională tuturor excursiilor, nu mă oprește nimeni să dansez cu oricare din ei.

Dim nu este gelos, nu îmi face reproșuri, nu îmi cere să dau socoteală. Cel puțin nu a făcut-o niciodată până acum, ceea ce poate m-a făcut să mă întreb de multe ori dacă nici măcar nu-i pasă. Dar deocamdată, sentimentul că nu aparțin nimănui îmi convine de minune și nu pun întrebări în sensul acesta. Nu vreau să nu stric echilibrul relației din ultimul an, în care m-am simțit oarecum bine și care se potrivește perfect stilului studentesc de viață pe care îl duc.

Drumul șerpuieste pe lângă prăpastia din stânga și trebuie să ne ferim, făcând loc unei șlehte de 'pantofari' care se chinuie la deal cu limbile scoase. Sunt conștientă de superioritatea noastră, care am învățat să ne îmbrăcăm corespunzător mediului, să evităm înghețul, alunecuşul, să supraviețuim în orice condiții oferite de natură.

Ritmul alert al coborârii mă menține încălzită, chiar dacă, după două ore de mers, în ciuda protecției cu seu, bocancii mei au luat pe undeva apă și mustesc de-a binelea. Ori nici oile nu mai dau produse de calitate în societatea noastră, ori se desface talpa undeva. Mai degrabă a doua posibilitate. Bine că am încă o pereche în rucsac.

Poteca urcă sau coboară de la un nivel la altul, pe neașteptate, și din când în când ne cățărăm sau sărim aproape câte un metru. Suntem pe marcaj cu cruce albastră, de traseu dificil, și ghidul ne spune la un popas de câteva minute că tocmai am depășit zona numită în mod neoficial Cimitirul Elefanților. Ne aflăm în Valea Cocorei, iar drept în față, pe un șold al muntelui, ne așteaptă Hotelul Peștera, unde vom petrece toată săptămâna.

Ultima sută de metri pare nimica toată. Doar un podeț înzăpezit, și o scară improvizată care urcă din gârla înghețată. Abia îmi mai ridic picioarele după atâta mers. A fost în mod sigur cel mai lung drum pe care l-am făcut până acum, și condițiile de iarnă fac fiecare pas dificil. Dar am ajuns! În sala de mese mi se pare prea cald și îmi scot canadiana și unul din pulovere, simțind deodată că mă sufoc. Dim râde și îmi trimite din buze un pupic, de la distanță.

Întreg hotelul este rezervat exclusiv celor două grupe de fete și cinci de băieți, toți bucureșteni, ghizi în curs de devenire. Majoritatea sunt studenți ca noi, unii sunt elevi în ultimul an de liceu, câțiva sunt angajați pe ici, pe colo. Nimeni nu are peste treizeci de ani, în afară de Florian Soare.

Noi, fumătorii, ne retragem în grabă la toaletă, ținând seama de avertismentul cu privire la viciile absolut interzise. Până să reapărem, s-au făcut repartizările prin camere și trag iarăși de rucsacul imens și greu până la etajul doi, unde mă schimb cu Adidași și șosete uscate, lăsând ce am dat jos pe caloriferul de lângă patul meu, la uscat.

După o oră de teorie în sala de mese, Soare ne prezintă programul zilnic. Include excursii de orientare turistică prin munții din jur, când vom fi abandonați în mijlocul zăpezii – foarte posibil și al ceții care nu te lasă să vezi mai departe de mâna întinsă – și va trebui să ne găsim singuri drumul, doar cu ajutorul busolelor și al hărților.

Altă activitate promisă vor fi exercițiile nocturne pe potecă, ceea ce înseamnă, după cum ne explică el, că vom fi nevoiți să urcăm prin Valea Cocorei fără lanterne, să ne deprindem cu pipăitul potecii cu tâlpile, din mers. Și da, nu am înțeles greșit, totul începe la șapte dimineața, și se continuă până după apusul soarelui. Cu excepția zilei de astăzi, ultima masă se servește între nouă și zece, când terminăm cu ‘ghidăria’.

De asemenea, într-una din zile vom exersa aruncări cu propria persoană în văile din jur, cu pioletul în mână, învățând cum să ne încetinim și să ne oprim căderea. Fără glumă, se pare că mulți turiști neinițiați și-au înfipt-o în burtă sau prin alte locuri, drept care acea parte specială de instrucție pare deosebit de importantă. Noi nu avem pioleți personali, dar tabăra are câțiva în dotare și îi vom utiliza pe rând, până ne intră în cap. Nu capătul ascuțit al obiectului, ci tehnica de a ne salva din cădere, cu ajutorul lui. Unul dintre obiectele în cauză este pasat din mână în mână pentru examinare, și când ajunge la mine mă minunez de vârfurile lui. Seamănă cu un târnăcop cu coada ascuțită, bineînțeles, mult mai pretențios și mai scump.

Într-un sfârșit, prelegerea se încheie, cu Florian repetându-ne pentru a suta oară ce va fi absolut interzis pe durata celor șapte zile. În mod specific... nu băuturilor alcoolice, țigărilor, zbuguitului inutil, glumelor nesărate, și multe altele. Nimic din toate acestea, conform spuselor lui, nu se încadrează comportamentului unui ghid montan.

Urmează o cină frugală, nici bună nici rea, la limita dintre comestibil și dezgustător, exact cât să ne amăgească foamea, dar să nu cerem o a doua porție. Pentru ziua de astăzi, atât cât a mai rămas din ea, suntem liberi, cu avertismentul că a două zi la ora șapte trebuie să fim deja aliniați pe platoul din fața hotelului, cu rucsacii în spate, gata de drum. Cine vrea mic dejun nu are decât să se scoale suficient de devreme ca să își bea cafeaua și să ciugulească între șase și șapte.

Dim mă îmbrățișează în trecere, făcându-mi semn că urcă până în camera lui să își ia alt pulover. Iar eu mă strecor afară, în lumina becurilor de lângă hotel, unde ninge rar, cu fulgi imenși, fascinanți. Îmi găsesc un loc strategic de unde pot vedea ușa, în cazul în care îi vine ideea Vicepreședintelui să caute fumători în flagrant delict... și îmi aprind B.T.-ul.

Munții întunecați mă înconjoară cu singurătatea lor blândă. Liniștea deplină o tulbură doar vocile din hotel și muzica pe care cineva se chinuie să o regleze, schimbând nivelul sonor și melodiile, făcând teste de ecou și sunet. Șoaptele misterioase ale pădurii de brazi încărcată de nea foșnesc în apropiere. Îmi aduc aminte de Cabana Arpaș, de Herculan, și de exuberanța lui Paul, fericit la culme de câte ori eram plecați din București. Acolo unde libertatea părea deplină, unde natura stăpânește fără reținere, unde uitam de legi și de prejudecăți sociale, și greutatea blocurilor nu o mai simțeam pe umeri.

Paul iubea cu pasiune marea, cu valurile și plaja ei. Și muntele, unde o lua la fugă ca un țap pe coclauri, strigând și sărind din piatră în piatră, nestăpânit. Îi plăcea însă orașul, străzile, localurile bune sau la discotecă, unde câteodată se lăsa furat de muzică și în ciuda naturii lui retrase, dădea spectacol public de dans. Probabil mai mult pentru plăcerea lui proprie...

După ce dispăruse fără urmă, acum cinci ani, din teama de singurătate, dar mai mult de groaza unei alte ierni la mine, în apartamentul cu soba pentru lemne – fără lemne – mă mutasem la fostul meu coleg de bancă, Traian Dunăreanu, cedându-i la insistențe. Mai exact, la o săptămână după ce începusem primul an de facultate, după cursuri, în loc să mă duc acasă, am urcat direct în blocul ofițerilor de pe colțul unde începe Calea Victoriei, și am sunat la ușa cu tăblița Asociației Chinologice. Mi-a deschis cu zâmbetul lui larg, întrebător.

“Am venit!” declarasem eu deschizând brațele să îi arat că... asta este situația.

“Asta văd...” mă luase el de mână timid, neștiind cum voi reacționa.

“Nu, prostuțule, am venit de tot la tine!” îi răsesem eu în nas, și îmi aduc aminte că pentru prima oară mă îmbrățișase

de-adevăratelea, nevenindu-i să creadă că nu îl mint, că după atâtea luni de amânare, i-am îndeplinit dorința.

Nu am uitat nici o secundă din acea zi când mă predasem în fața lui, sperând să aibă grijă de mine și de Liviu, măcar fizic dacă nu sufletește. Am plâns, simțindu-mă învinsă împotriva voinței mele care încă tânjea după Paul. Dar ne-am dus amândoi la mine în apartament și m-a ajutat să îmi aduc din lucruri. Apoi l-am luat pe fiul meu de la Grădiniță.

Câteva luni mai târziu, am cumpărat mobilă pe numele Corinei, pentru că ea era încă – teoretic – căsătorită, având dreptul să facă împrumut în rate. Îi plăteam în fiecare lună, și așa am aranjat garsoniera lui Traian, cu un dulap spațios, un birou cu sertare – ținând cont că în anul următor cel mic intra la școală – și cu o bibliotecă cât peretele. Simetric, în mijlocul rafturilor era încadrată o sofă care se ridica și intra între ele de parcă nici nu ar fi fost, lăsând loc liber în timpul zilei. Iar Liviu avea canapeaua lui pliantă, din burete acoperit cu stofă vârgată, anti-jeg, amplasată între masa de scris și ieșirea în balcon.

Doi ani s-au scurs mai mult sau mai puțin în pace. Nu, Traian nu era pasionat nici de munte, nici de mare. Nici de altceva. Nici nu mai avea motive personale să se țină după mine sau să îmi facă pe plac. Drept care plecasem în vacanță doar cu Liviu, încercând stațiunile pe rând. O dată în Neptun, a doua oară la 2 Mai, stand pe la gazde și încercând să ne bronzăm și să luăm pauză de la viața de familie.

Nu faptul că Dunăreanu nu ne însoțea mă deranjase în mod special. Timpul petrecut doar cu băiatul meu era minunat, și ne simțeam mai bine în doi, fără a treia persoană. Mai exact fără noul meu prieten. Cu toate că în general se împăcau bine. Încă de a treia zi după ce ne mutasem împreună, Traian îl întrebase...

“Cum vrei tu să îmi spui, Liviule? Pe nume sau ‘tata’?”